

HAI, DUMITRACHE!

(DINAMO - STEAUA 1-0)

Foto: Paul ROMOȘAN

în acest număr

SERIALUL
WETZER-PÎRCĂLAB
FAIMOASA
BALCANIADĂ
1933

SPORT
SEPTEMBRIE 1968
17

Șekularaț și Petkovici la București

STEAUA cu și fără CONSTANTIN

4 pagini pentru Mexic

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

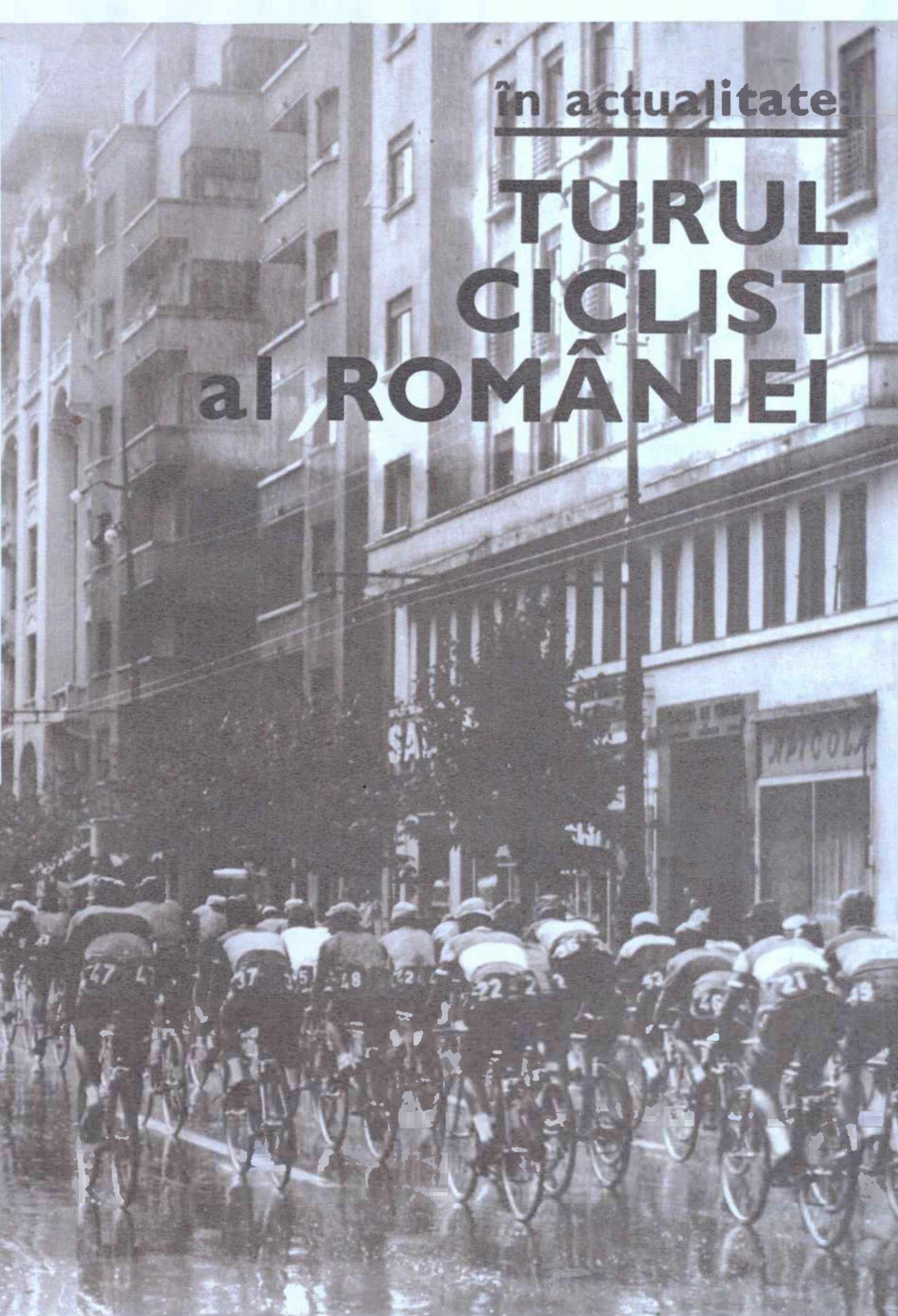
REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 17 (232)
ANUL XXI
SEPTEMBRIE 1968

Colegiul de redacție: **Matei ASLAN** (Matty), **Dimitrie CALLIMACHI** (redactor responsabil), **Ioan CHIRILĂ**, **Nicolae MĂRĂȘESCU**, **Nicolae NEDEF**, **Angelo NICULESCU**, **Paul OCHIALBI**, **Paul ROMOȘAN**, **Rodica ȘICLOVAN**.
Prezentarea grafică: **Mircea PATRICHI**. Tehnoredactor: **Gh. DEDIU**. Corector: **Gh. RANETTI**. Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic **«Casa Scînteii»**.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 81 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei.

43 806

în actualitate:

TURUL CICLIST al ROMÂNIEI

Tînărul TUDOR VASILE, alergătorul care a îmbrăcat tricoul galben la capătul etapei a doua: București—Ploiești.

La apariția acestor rînduri caravana ciclistă a acoperit abia jumătate din traseul marii întreceri. Lupta pentru tricoul galben rămîne deci, teoretic, deschisă. Urăm tuturor alergătorilor mult succes în restul etapelor și mai ales multă, multă ambiție, astfel ca, prin comportarea lor, să ofere TURULUI ROMÂNIEI strălucirea pe care o merită.

În ilustrație vă prezentăm plutonul ciclist înaintînd pe străzile Bucureștiului sub rafalele de loc prietenești ale ploii.

VIOICIUNEA SĂ NU SE STINGĂ!

Cel de-al 52-lea campionat de rugbi — ne spune ziarul de specialitate — a luat un start viol în întreaga țară. Consemnăm faptul cu satisfacție, sperînd însă totodată că vioiciunea nu se va stinge, ca un foc de paie, imediat după pornire...

În etapa inaugurală, cel mai convingător (dar oare se pot trage concluzii valabile doar după o etapă?) au evoluat XV-le STELEI (24—8 cu Politehnica Iași) și FARUL Constanța (11—3 cu campioana, Grivița Roșie!).

Oferim cititorilor noștri două imagini de la întîlnirea dintre STEAUA și POLITEHNICA Iași. Sus, un duel aerian, la o margine, între ȘERBAN (stînga) și ieșeanul IFTIMIE. Jos, o frumoasă mișcare în spatele grămezii militare; de la stînga la dreapta: CIOBÂNEL, BĂLTĂREȚU, GIUGIUC și MATEESCU (cu balonul).

P.S. Toate cele șase partide din prima etapă au fost conduse de arbitri bucureșteni. În atiția ani de cînd se joacă rugbi în aproape întreaga țară nu se puteau oare forma arbitri și în provincie? A continua în aceste condiții, cu greu se va putea vorbi de obiectivitate!

Foto: Paul ROMOȘAN

EFERVESCENȚA

ATLETISM

Fetele noastre pentru cota 2300 m

Viorica VISCOPOLEANU *într-un antrenament ușor pe un platou din munții Bucegi.*

Lotul de atletism al României pentru Jocurile Olimpice din Mexic, dacă îl privești dintr-un anumit punct, te face să te gîndești la... matriarhat. Mihaela Peneș, Lia Manoliu, Ileana Silai, Viorica Viscopoleanu, Virginia Bonci, Valeria Bufanu și... Șerban Ciochină. Nu ne propunem să analizăm cauza acestei... curiozități, ci să constatăm o a doua curiozitate: trei din fetele noastre au inițiala V. În aproape toate limbile Pămîntului — care vor fi auzite, de altfel, timp de două săptămîni la Ciudad de Mexico — cuvîntul victorie începe cu litera v. Oare — și punem întrebarea fără să dăm dreptul cuiva să ne considere ...superstițioși — căreia îi va fi predestinat numele și pentru o victorie în Mexic? Din punct de vedere al regularității, cea mai îndreptățită este Viorica Viscopoleanu (la începutul anului i s-a prezis un destin de aur în țara piramidelor aztece), la lungime. O regularitate în ascensiune a manifestat în prima jumătate a anului și Virginia Bonci, la înălțime. În ultima vreme, însă, ea a stagnat. Îi dorim să iasă cît mai curînd din acest impas — pe care-l dorim trecător — altfel, probabil, nu va putea păși pe stadionul olimpic 1968. Dorința noastră va avea, sperăm, ecou: antrenorul Constantin Dumitrescu va izbuti, în cele din urmă, să-i redea elevei sale firul ascensiunii.

Virginia BONCI *își împovărează umerii pentru a-și ușura zborul spre înălțimi. O supraveghează antrenorul Constantin Dumitrescu.*

BOX

11 sau cîțiva?

«Cîți boxeri vom trimite să ne reprezinte la J.O. din Mexic?» — iată o întrebare la care federația de specialitate nu ne-a putut da un răspuns precis. Părerile specialiștilor în această problemă sînt împărțite. Unii susțin deplasarea unei formații complete, de la «semimuscă» la «grea», alții, dimpotrivă, socotesc acest lucru ca inutil, pronunțîndu-se pentru un lot restrins, din care să facă parte doar boxerii cu... șanse.

În aparență, această ultimă părere ar părea cea mai judicioasă, dacă nu ar da naștere unei alte întrebări: **«care sînt boxerii cu șanse?»**

Am căutat răspunsul într-o discuție cu antrenorul lotului olimpic, **Ion Popa**, omul cel mai potrivit să ne spună care dintre pugiliștii noștri pot obține victorii pe ringul olimpic. Ne-au fost indicați **Gîju, Ciucă, Antoniu, Covaci, Monea, Chivăr** și în final **Ion Popa** a completat astfel: **«Ce mai încolo și încoace... Toți băieții au șanse. Totul depinde de tragerea la sorți. Dacă... cazi bine poți ajunge la medalie, dacă nu... Așa a fost întotdeauna la marile competiții internaționale...»**

În ceea ce ne privește, sîntem, fără nici o rezervă, de părerea antrenorului Ion Popa. Drumul pînă la o medalie olimpică depinde de multe ori nu numai de pregătirea sportivului, ci și de valoarea adversarilor pe care trebuie să-i întîlnească. Chiar dacă ești al doilea ca valoare la una dintre categorii și, în mod normal, ar trebui să cîștigi medalia de argint, vei rămîne doar un anonim eliminat în primul tur dacă sorții vor hotărî să lupți chiar în primul meci cu viitorul campion olimpic.

Oricum, șansele de cîștig cresc în raport cu numărul... variantelor jucate. În cazul nostru, cu numărul sportivilor participanți la competiție. În concluzie, sîntem pentru trimiterea în Mexic a unei **garnituri complete**, de la «semimuscă» la «grea». Acest lucru se impune cu atît mai mult cu cît la anul sîntem gazdele campionatelor europene, și boxerilor noștri, care se pregătesc pentru acest mare eveniment, nu poate decît să le folosească un examen atît de sever cum este turneul olimpic.

S-ar putea obiecta că prima noastră garnitură are cîteva fisuri care nu pot fi astupate. Nu sîntem de această părere. Avem o foarte bună formație de tineret, din rîndurile căreia se pot promova tineri dornici de afirmare, talentați, care au făcut dovada valorii lor în competiții internaționale. Pentru aceasta ne trebuie, însă, curaj.

Tovarăși antrenori și selecționeri, fiți așadar curajoși! Lucrați, doar, într-un sport în care această calitate este de primă importanță.

Petre HENȚ

ION MONEA (dreapta) îl are ca partener de antrenament pe tînărul greu ION ALEXE, furnizat echipei mari de către «naționala» de tineret. Credem că pe Alexe l-ar putea urma CALISTRAT CUȚOV și PAUL DOBRESCU.

PREOLIMPICĂ

Celebrul echipaj de caiac dublu ***AUREL VERNESCU + ATANASIE SCIOTNIC***

CAIAC - CANOE

Aurel Vernescu nu abandonează cursa olimpică

«Padela de aur» a României, cum este denumit Aurel Vernescu de iubitorii și cunoscătorii în ale caiacului, a început să nu mai sosească prima în marile regate din acest an, regate care sînt considerate repetiții obligatorii pentru Olimpiada din Mexic. A îmbătrînit Vernescu? Este obosit Vernescu? Are vreo amărăciune Vernescu? Cronicarii lui fideli au explicat prima înfrîngere, aceea de la Snagov, prin apariția unui val care l-a dezechilibrat barca. După a doua înfrîngere, aceea de la Amsterdam, ei au explicat că s-ar putea ca Vernescu să nu fi fost în apele lui. A urmat a treia înfrîngere. Secretarul general al federației de caiac-canoe, Jean Zamfir, ne-a explicat: «Asta-i valoarea lui Bebe Vernescu. Și, totuși, în el am cea mai mare încredere. În mod cert va cuceri cel puțin o medalie și n-ar fi exclus să fie cea de aur!» Antrenorul său, antrenorul emerit Radu Huțan, a fost categoric, n-a șovăit: «Dacă Bebe nu mai merge, îl schimb. Nu-i nici o problemă. Am cîțiva băieți de valoarea lui!». Explicația pe care nu ne-a dat-o însă nimeni pînă acum se referă la existența unui mister: de ce Vernescu, posesor al unei colecții bogate de medalii de aur mondiale, nu a fost în stare la Olimpiada din Japonia să cucerească baremi un singur aur? Am vrea să-l credem pe Jean Zamfir. Dacă ar fi cum spune el, și cum dorim noi toți, misterul s-ar risipi și am exclama: nu degeaba a îmbătrînit Vernescu, nu degeaba a obosit, nu degeaba s-a amărît; pentru titlul de campion olimpic merită să le înduri pe toate astea!

Dar speranțele noastre nu se opresc la Vernescu. Ele continuă cu Atanasie Sciotnic, Serghei Covaliov, Ivan Patzaichin, Valentina Serghei, Viorica Dumitru ș.a. Cei 28 de caiaciști-canoiști (4 fete) care alcătuiesc lotul duc acum bătălia cu ei înșiși. Vor face deplasarea numai 16, iar în concurs, în cele 7 probe (3 caiac masculin, 2 caiac feminin, 2 canoe), vor fi înscriși 13. Sperăm într-o comportare bună.

Horia CRISTEA

CICLISM

Emil Rusu speră să concureze în Mexic

Cînd scriem aceste rînduri, Emil Rusu participă — se pare nu cu rezultate deosebite — la cea mai mare competiție a ciclismului autohton: Turul României. Știind că tocmai în această perioadă, în intenția lui era și realizarea unei performanțe într-una dintre probele de velodrom, l-am întrebat pe multiplul nostru campion dacă nu cumva a abandonat ideea îndeplinirii baremului pentru cursa de urmărire individuală, barem care-i condiționează prezența la J.O. din Mexic.

— **Hotărîrea participării mele la J.O. din Mexic** — ne-a spus Emil Rusu — **am luat-o nu de o lună, nu de două, ci în urmă cu patru ani, cînd mi-am propus să mă reabilitez pentru slaba comportare la J.O. din Tokio. De atunci, lupt din răsputeri să-mi desăvîrșesc pregătirea. Turul României este și el un mijloc de atingere a țelului propus. Proba de 4 000 m pe velodrom este o cursă de viteză, dar totodată și de rezistență, iar etapele Turului României îmi oferă condiții dintre cele mai bune de antrenament. Sper ca în final să pot realiza cele cinci minute pe 4 000 m, timp care să-mi dea dreptul la un loc în delegația română la J.O. din Mexic.** (n.r.: recordul actual al lui Emil Rusu este de 5:04,3).

LUPTE GRECO-ROMANE

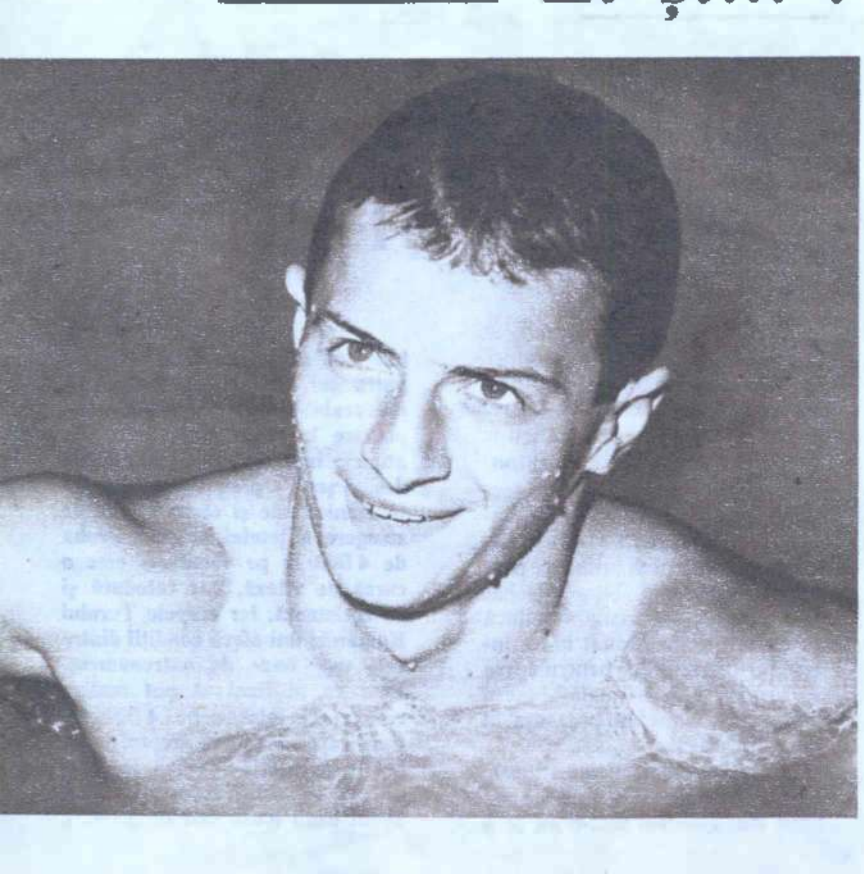
La Västeras a fost un accident

«Europenele» de greco-romane nu au adus luptătorilor români nici măcar satisfacția unei singure medalii. O muncă de luni încununată cu cel mai deplin... insucces. O serie de greșeli, neinsemnate la prima vedere, au provocat, în ultimă instanță, acel deplin insucces, pentru care antrenorii Ion Corneanu și Ion Cernea au fost sancționați. Sancțiunea a fost cu atît mai dureroasă cu cît era administrată într-un sector obișnuit, începînd din 1956, cu podiumuri olimpice, mondiale și europene, cu bronzul, argintul și aurul decernate pe treptele acestora. Sectorul campionului olimpic Dumitru Pârvulescu, al campionilor mondiali Valeriu Bularcă, Ion Cernea și Ion Baciu.

Dar insuccesul de la Västeras nu le-a mutilat luptătorilor noștri optimismul pentru Ciudad de Mexico. Sub îndrumarea antrenorului emerit Ion Corneanu, Gheorghe Berceanu, Ion Baciu, Simion Popescu, Florea Ciorcilă, Ion Țăranu, Gheorghe Popovici, Nicolae Martinescu, Constantin Bușoi și ceilalți membri ai lotului se pregătesc să ia în Mexic un start așa cum le stă bine luptelor din România, un start care să restabilească prestigiul acestui sport cu tradiție în țara noastră, prestigiu șifonat la Västeras. Un start cu care sînt obișnuiți, pe drumul la capătul căruia te așteaptă medaliile. Medaliile cele mai scumpe, cele olimpice.

În fotografie, luptătorii se antrenează la altitudine.

NATAȚIE *Ei și...?*

Nu ne aducem aminte ca la vreo ediție a campionatelor naționale de natație, rezervate juniorilor și seniorilor, să se fi înregistrat atîtea recorduri cîte au fost consemnate la ultimele întreceri republicane susținute de către sportivii noștri. Singură enunțarea cifrelor, aproximativ 100 de recorduri de juniori și copii și 13 recorduri de seniori, ne scutește de orice alte comentarii.

Deci, un fapt îmbucurător și cu atît mai demn de relevat cu cît unele dintre noile recorduri ale țării reprezintă cifre, de astă dată, deosebit de bine cotate chiar și pe plan mondial. Ne referim, de pildă, la recordul de 55,6 sec. — la 100 m liber, stabilit de către Herman Schier, performanță mai slabă cu numai 4 zecimi de secundă decît timpul care i-a adus lui John Devitt medalia de aur la J.O. de la Roma. Și merite deosebite pentru valoarea unora dintre rezultate le mai au Anca Andrei (1:09,7 la 100 m spate, un nou record republican de junioare, cu numai 6 zecimi de secundă mai slab decît norma impusă pentru participarea la J.O.), Petre Teodorescu (2:35,7 la 200 m bras, un timp care îl situează pe tînărul nostru înotător printre primii 10 brasiști juniori din lume) și chiar Angel Șoptereanu care, cu acel 1:10,6 la 100 m bras a marcat o cifră de loc neglijabilă atunci cînd, la un moment dat, sînt trecute în revistă cele mai bune rezultate europene.

La cele expuse pînă în prezent se poate adăuga însă, de către oricine, întrebarea laconică: EI ȘI? Adevărat că spre finalul actualului sezon de natație au fost îmbunătățite aproximativ 100 de recorduri de juniori și de copii, precum și 13 recorduri de seniori. Adevărat că unele dintre noile recorduri sînt mult mai reprezentative decît de obicei. EI ȘI?

La apropiatele J.O. din Mexic, tot un singur concurent român va figura pe tabelele participanților la probele de natație. Singur timișoreanul **VASILE COSTA** a îndeplinit baremul stabilit care i-a adus pe tipsie «ausweiss»-ul pentru marea călătorie peste Atlantic. În rest, Angel Șoptereanu și Cristina Balaban, speranțele noastre, dovedite în final doar... deșarte, vor urmări cursele așilor natației mondiale, din fotoliu, pe micile ecrane ale televizoarelor. Și nu vor face deloc rău să privească. Poate astfel, în Angel Șoptereanu, Cristina Balaban, ca și în toți ceilalți înotători români se va trezi ambiția realizării unor comportări viitoare la nivel mondial. «Ausweiss»-ul spre orașele Jocurilor Olimpice sau cele ale campionatelor europene poate fi înmînat oricui. Totul e să-l merite!

În fotografie. Vasile COSTA.

G. ȘTEFĂNESCU

SCRIMĂ

Ne pregătim cu toată atenția

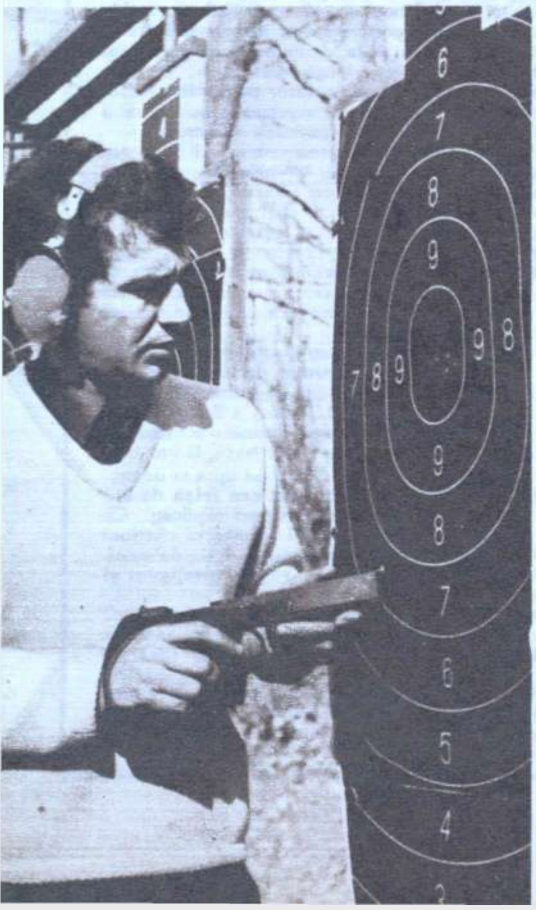
Maestrul emerit al sportului **Ionel Drimbă, pe care l-am intilnit la un antrenament, ne spunea că practică scrima din anul 1952. Știind că are 26 de ani și făcind o mică socoteală,reiese că valorosul nostru floretist a intrat in pregătire in sportul care l-a consacrat la virsta de 10 ani. «Scrima — a continuat să ne vorbească Ionel Drimba — este o disciplină care cere o pregătire complexă. Numai sportivul cu o rezistență fizică deosebită, o pregătire tehnică adecvată și cu un bun control al nervilor poate să reziste efortului pe care-l reclamă o intilnire de amploare, ca de pildă campionatele mondiale sau Jocurile Olimpice. Toată această pregătire impune mulți ani de muncă intensă. Pentru Mexic socotesc că atit eu cit și ceilalți colegi de echipă am ajuns la un stadiu de pregătire suficient de avansat astfel incit comportarea noastră să facă cinste sportului românesc».**

Ecaterina Iencic *a fost surprinsă de fotoreporterul nostru* Paul Romoșan *intr-un moment de odihnă după un antrenament.*

Victoria repurtată de ea, in urmă cu citva timp, in intilnirea internațională de la Brașov, unde le-a infruntat pe valoroasele floretiste din Franța, Italia și Ungaria, ne indreptățește să sperăm că această dirză trăgătoare va reuși să-și confirme buna sa valoare și la J.O. din Mexic. Noi ii dorim succes din toată inima.

TIR Cine va nimeri în aur?

Virgil Atanasiu, campion și recordman mondial de pistol viteză

Ion Dumitrescu, campion olimpic de talere la Roma

Aproape 20 de nume intilnești la capitolul «lotul de tir pentru Mexic». Multe din ele — foarte sonore: *Ion Dumitrescu* — campion olimpic de talere la Roma. *Virgil Atanasiu* — campion și recordman mondial de pistol viteză, *Ion Tripșa* — vicecampion olimpic de pistol viteză la Tokio. Mai sint *Marcel Roșca, Ion Olărescu, Marin Ferecatu, Alexandru Sencovici* și ceilalți. Pe cine-i va alege selecționerul ca să alcătuiască echipa Romăniei? Cine dintre cei aleși va nimeri aurul? Da, ne gindim la aur, pentru că tirul a rămas dator mindriei noastre cu o medalie olimpică de aur la Tokio. Mindrie căreia i-a dat făgaș in 1952 la Helsinki regretatul Iosif Sîrbu. Deci, cine va nimeri in aur, și, eventual, și de ce nu, cine va nimeri primul in aur? Dar să nu ne infierbintăm și să-i lăsăm pe cei mai buni trăgători ai Romăniei să se pregătească fără infumurare pentru Ciudad de Mexico.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XV

Filele noastre de istorie a boxului mondial v-au făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului: Jeffries, Burns, Jack Johnson, Willard și Jack Dempsey.

de Petre HENȚ
și Paul OCHIALBI

SE PRĂBUȘEȘTE UN IDOL

După victoria obținută în fața lui Georges Carpentier, campionul mondial Jack Dempsey era socotit invincibil de către marea majoritate a specialiștilor careului magic. **«Nici un om nu poate rezista rafalelor bătăușului din Manassa»** — scriau ziarele cu litere de-o șchioapă. Și totuși, un asemenea om exista...

Numărul meciurilor pe care le-a susținut Dempsey după cucerirea titlului de campion mondial a fost invers proporțional cu veniturile sale. Cu cît sumele cîștigate erau mai mari, cu atît mai puține erau partidele susținute. Dacă în 1918 urcase în ring de 20 de ori (!), în 1922, la un an după meciul cu Carpentier, a luptat o singură dată: la 24 iulie, la Buffalo, unde l-a învins pe Jimmy

Darcy. Nici 1923 nu este un an prea bogat în dispute pentru milionarul Dempsey. O victorie la puncte în fața lui Tom Gibons și o alta prin K.O. în partida cu Luis Firpo sînt singurele evenimente sportive notate în palmaresul său. În 1924, marele Jack boxează o singură repriză, la Memphis, unde adversarul său, Dutch Siefert, este făcut K.O. 1925 a fost o lungă vacanță.

Campionul mondial domnea netulburat asupra tuturor pugiliștilor lumii. Se părea că nici un adversar periculos nu amenința supremația neînvinsului Dempsey, că nimeni nu mai îndrăznea să înfrunte teribilele sale croșee.

În 1926, însă, campionul Statelor Unite la categoria semigrea îl provocă pe teribilul Jack la un meci pentru titlul mondial. Numele «sinucigașului» — cum l-au numit atunci ziarele pe noul challenger — era Gene Tunney.

Vestea că Dempsey va boxa din nou s-a răspîndit cu iuțeală în întreaga Americă, apoi în toată lumea. Numeroșii simpatizanți ai campionului se bucurau că vor avea prilejul din nou să asiste la... pedepsirea unuia dintre puținii boxeri care au îndrăznit să le atace idolul. Comentariile și pronosticurile erau toate în favoarea lui Dempsey. Marea majoritate a celor interesați de această partidă susțineau că Tunney va rezista numai pînă cînd Jack va porni din colțul său pentru a-l lovi. Adică doar cîteva secunde.

Dar iată că «mielul numai bun de sacrificat» — cum îl socoteau pe Tunney admiratorii lui Dempsey — a început să facă ziariștilor declarații surprinzător de optimiste. Cu prilejul unei recepții organizată de primarul orașului Philadelphia, unde urma să se dispute meciul, cînd Tunney a fost prezentat cronicarilor sportivi, el le-a spus acestora: **«Dacă după primele schimburi Dempsey va rămîne în picioare și va continua să se bată, îl voi face K.O. în două sau trei reprize.»** Mai tîrziu, Gene a motivat lipsa sa de modestie astfel: **«Doream ca Dempsey să afle că nu-mi era frică de el.»** Astăzi, avem toate motivele să credem în sinceritatea acestei explicații. Cu siguranță, lui Tunney nu-i era teamă de Dempsey. El socotea că **«Atunci cînd Jack urcă în ring își închipuie că este un omorîtor de oameni. Dar cînd va întîlni un adversar cu spiritul clar, rapid, inteligent și puternic, el va fi învins.»**

Oare să fi descoperit Tunney punctele vulnerabile ale marelui campion?

În ziua meciului — 23 septembrie 1926 — uriașa arenă din Philadelphia era ticsită. Pentru buna desfășurare a partidei au fost mobilizați 1 500 de controlori, 4 000 de polițiști și 600 de pompieri. Cei care au cumpărat bilete la preț oficial și apoi le-au vîndut, speculînd, au cîștigat sume considerabile. Nebunia celor care voiau să vadă cu orice preț meciul Dempsey—Tunney era atît de mare încît plăteau pînă la 500 de dolari un bilet care costa doar 25!!!

ZÎMBETE

Cinci fete care zîmbesc.
Cinci fete fericite.
Cinci fete care la Berlin au cucerit pentru România medalia de aur în proba de 4+1 vîsle din cadrul celei de a XV-a ediții a campionatelor europene de canotaj academic feminin.
Cinci fete care zîmbesc.
Cinci fete fericite.
Cinci fete care au îndepărtat culoarea cenușie a performanțelor obținute de schifistele noastre în ultimii ani pe pistele de apă ale concursurilor internaționale, după strălucirea din 1962, cînd au cucerit titlul de campioane europene la 4+1 rame.
Cinci fete care pozează pentru cititorii revistei SPORT: Ileana NEMET, Maria HUBLEA, Mitana BOTEZ, Ioana TUDORAN + Ștefania BORISOV (de sus în jos). Este echipajul care a primit aurul european la campionatele de la Berlin.

•

...La Berlin, însă, au mai fost și alte succese. În finala de 4 + 1 rame, româncele au cucerit medalia de argint. Echipajul de argint: Doina BĂLAȘA, Luminița OLTEANU, Viorica LINCARU, Stela TUDOR + Ștefania BORISOV...

În finala de 8+1, reprezentantele noastre au cucerit medalia de argint: Doina BĂLAȘA, Luminița OLTEANU, Viorica LINCARU, StelaTUDOR, Marioara SÎNGEORZAN, Marina MOCIOACĂ, Viorica CREȚU, Doina BĂRDAȘ + Mariana STOICESCU...

În finala de schif 2 vîsle, Elisabeta URIANU+Elisabeta LAZĂR au ocupat locul 4.

Pentru remarcabila comportare adresăm felicitările noastre fetelor care au reușit să ridice din nou prestigiul vîslelor și ramelor din țara noastră și care, prin acest triumf, ne fac să ne gîndim optimist la Jocurile Olimpice din 1972, de la München, unde, probabil, va fi inclus în programul întrecerilor și canotajul academic feminin. Fetele noastre de azi ar putea să reediteze peste patru ani succesul european sub o altă egidă, aceea olimpică. De bună seamă că acestea sînt simple calcule. Calcule la îndemîna oricui. Și e și normal să fie la îndemîna oricui: pentru că se constată valoare. Valoare certă. Valoare răsplătită în aur și argint.

H. POPLĂCEANU

POȘTA redacției

ANDREI CONSTANTINIU — Galați. În ziarul francez pe care l-ați citit nu s-a strecurat nici o greșeală. Într-adevăr, finala... valabilă a cursei de 400 m la J.O. de la Londra (1908) a fost alergată de un singur atlet, englezul Wyndham Halswelle care, bineînțeles, a cucerit medalia de aur. De fapt, această finală... valabilă a fost repetarea unei alte finale în care americanul Carpenter l-a împins pe atletul englez, fiind din acest motiv descalificat. La repetarea cursei, ceilalți finaliști, americanii Taylor și Robbins, au refuzat să mai ia startul. În felul acesta, Halswelle a alergat singur într-o finală olimpică!

MARIN ALECU — București. Care sînt cei mai vîrstnici jucători din echipa Rapidului? Motroc și Greavu (31 de ani). Dan Coe are numai 26, iar Dumitriu II, 25. Cei mai tineri sînt Dumitru și Petreanu (18 ani).

NICOLAE PLEȘ — Aleșd. Adevăratul nume al fotbalistului brazilian Pele este Edson Arantes do Nascimento. El s-a născut la 21 octombrie 1940, la Tres Coracoes (Statul Minas Gerais). Este înalt de 1,70 m și cîntărește 72 kg. Pele este căsătorit și are o fetiță care se numește Cristina.

CONSTANTIN MUNTEANU — Bîrlad. Probabil că nu ați urmărit cu suficientă atenție întrecerea rugbiștilor juniori. Returul campionatului juniorilor rugbiști a început la 3 septembrie și se va termina la 5 noiembrie. Turneul final se va disputa la 12, 19 și 26 noiembrie. În privința fotbalului aveți dreptate.

ALEXANDRU JECU — Băiculești. Pînă acum nu a apărut în literatura sportivă din țara noastră nici o lucrare despre «karate». În legătură cu «culturismul» însă, aveți mai multe... șanse. În curind, editura C.N.E.F.S. va edita un volum în care veți găsi metode de pregătire pentru toate vîrstele.

GABRIEL ADAM — Comuna Vîlcelele. Handbalistului dumneavoastră preferat, Roland Gunesch, îi puteți scrie fie pe adresa clubului său, Politehnica Timișoara, — Str. Horațiu nr. 1 — fie pe adresa — Comuna Daia, Județul Mureș.

LIDIA ANGELESCU — Cluj. Iată care au fost cîștigătoarele medaliilor olimpice de aur la săritura în înălțime: 1928 Ethel Catherwood (Canada) 1,59; 1932 Jean Shiley (S.U.A.) 1,65; 1936 Ibolya Csak (Ungaria) 1,60; 1948 Alice Coachman (S.U.A.) 1,68; 1952 Esther Brand (Africa de Sud) 1,67; 1956 Mildred McDaniel (S.U.A.) 1,76; 1960 Iolanda Balaș (România) 1,85; 1964 Iolanda Balaș 1,90 m.

AURELIA GHELASE — Comuna Romanu. Ați scris împreună cu fratele dumneavoastră mai multe scrisori fotbaliștilor de la Steaua pe adresa clubului și încă nu ați primit răspuns. Știm că fotbaliștii de la Steaua își stimează suporterii și credem că vă vor răspunde...

VASILE ARINU — Brașov. În documentarea dumneavoastră pugilistică îi aveți trecuți pe toți campionii olimpici, cu excepția celor victorioși la edițiile J.O. din 1896 (Atena), 1900 (Paris) și 1912 (Stockholm). Vă sfătuim să nu mai pierdeți timpul căutîndu-i, deoarece la cele trei ediții amintite ale Jocurilor Olimpice boxul nu a figurat în programul întrecerilor. Deci, în această privință aveți o... documentare completă.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XV)

În cabinele lor, cei doi rivali erau foarte optimiști. Cînd arbitrul Reilly a intrat la Tunney și l-a întrebat dacă cunoaște bine regulamentul Comisiei din Pennsylvania, după indicațiile căruia urma să se boxeze, Gene i-a răspuns zîmbind:

— Da! Chiar foarte bine...

Reilly a insistat:

— Ascultă, doresc să te fac să înțelegi că după luptă nu vreau să fiu plictisit de reclamațiile învinsului.

Dempsey domină lupta... Gene Tunney la podea... Dar toate acestea se vor petrece în meciul revanșă.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XV)

— Du-te și spune asta lui Dempsey — a răspuns Tunney. **Gîndurile viitorului învins te vor interesa, poate, mai mult.**

La rîndul său, campionul mondial întîrzia cu pregătirile pentru meci, fapt care l-a determinat pe organizatorul partidei, Tex Richard, să-i strige din ușa cabinei:

— Jack, grăbește-te, dintr-un moment în altul poate să vină ploaia și noi avem aici mii de spectatori.

Răspunsul a fost următorul:

— Nu-ți bate capul cu ploaia. Tunney nu va face mai mult de două runduri...

Tunney a urcat primul în ring și, așteptîndu-l pe Dempsey, privea cu calm în jur. Într-un fotoliu o zări pe actrița Esthel Taylor, soția rivalului său. Îl privea curioasă și compătimitoare. Privirea aceea plină de milă și întîrzierea lui Dempsey l-au enervat pe Tunney. Tocmai se gîndea că atunci cînd își vor pune bandajele îl va face și el pe Jack să aștepte, acesta apăru în ovațiile mulțimii. Campionul își înfășură mîinile în grabă și apoi privi, enervat la rîndul său, cum Tunney își pregătea la nesfîrșit bandajele. Cînd totul a fost gata, arbitrul Reilly a făcut prezentările: **campionul mondial Jack Dempsey 86 kg. își va apăra titlul în fața lui Gene Tunney — 86 kg.**

Odată cu primul sunet de gong a început nu numai meciul ci și ploaia. Temerile lui Tex Richard se adevereau. Oare se va împlini și pronosticul lui Dempsey, care promisese o victorie în maximum două reprize?

Campionul mondial s-a apropiat cu prudență de adversarul său și, după cîteva schimburi ușoare, a aruncat prin surprindere teribilul său croșeu de stînga. Tunney, însă, pleacă la timp într-o parte. Urmează un corp la corp întrerupt de arbitru, după care Dempsey repetă lovitura aceea puternică cu stînga. Gene... dispare din nou din fața proiectilului, dar este prins în corzi, unde blochează magistral o serie. Cînd lupta se reia în mijlocul ringului, este clar pentru toți cei prezenți că Tunney încearcă să-i întindă o cursă campionului mondial. Se retrage de cele mai multe ori fără motiv, făcîndu-l pe Dempsey să creadă că este lovit sau speriat. Și culmea, acest vulpoi al ringului, orbit de dorința apărării titlului, cade ca un naiv în laț. Așteptîndu-se ca adversarul să se retragă mereu din fața sa, Dempsey înaintează imprudent, încercînd să trimită o lovitură lungă. Dar Tunney, în locul obișnuitului pas înapoi, face prin surprindere un pas înainte și contrează năprasnic în plină față. Urmează un schimb dezastruos pentru Jack. Picioarele încep să-i tremure. Dar Dempsey nu ar mai fi fost Dempsey dacă ar fi căzut. A rămas în picioare suportînd drastica corecție a lui Gene.

(va urma)

STEAUA

Hotărît lucru, echipa noastră campioană, în ciuda titlului care părea să-i fi refăcut moralul victoriei, continuă să manifeste în jocul ei complexul palmaresului din ultimii 20 de ani, care o obligă mereu să vizeze doar primul loc.

Steaua a cucerit campionatul 1967—1968 datorită unui plus de disciplină generală și datorită unei rigori tactice care s-a impus în cele din urmă în lupta cu ceilalți competitori la titlu. În ciuda victoriei meritate, mulți dintre suporterii ei au rămas cu impresia că echipa ar fi putut să dea mai mult. De ce? Tocmai pentru că în aprecierea situației de astăzi intervine întotdeauna amintirea palmaresului.

Steaua a dorit cu insistență, în ultimii ani, să depășească printr-un efort de întinerire amintirea acestui palmares, pentru a deveni *o altă echipă*. În această direcție s-au făcut multe. Dar Steaua nu a izbutit pînă acum să ajungă *o altă echipă*. Marea personalitate a lui Constantin continuă să-și pună amprenta pe jocul echipei campioane atunci cînd «profesorul» joacă și chiar cînd nu joacă. Între

LEGENDA COPERTEI IV

SĂTMĂREANU	1944, 21 februarie	1,85 m 81 kg	7*)
D. NICOLAE	1943, 29 martie	1,79 m 77 kg	7
SUCIU	1942, 21 octombrie	1,79 m 70 kg	2
HĂLMĂGEANU	1941, 14 februarie	1,83 m 77 kg	16
NEGREA	1942, 11 februarie	1,75 m 68 kg	
VIGU	1946, 15 mai	1,77 m 73 kg	
TĂTARU II	1948, 5 mai	1,70 m 64 kg	
DUMITRIU III	1945, 19 noiembrie	1,78 m 74 kg	1
VOINEA	1941, 21 aprilie	1,77 m 71 kg	2
D. POPESCU	1942, 17 martie	1,78 m 76 kg	9
S. AVRAM	1943, 29 martie	1,73 m 72 kg	11
Media	25 de ani	1,77 m 73 kg	

*) *Numărul selecțiilor în echipa națională.*

Steaua cu Constantin în echipă și Steaua fără Constantin există o diferență ca de la cer la pămînt. Nu vreau să spun prin asta că această diferență este neapărat una valorică. Vreau să afirm însă că desenul tactic cu Constantin este diametral opus celui fără Constantin. Cu Constantin în echipă, toate cele trei vîrfuri caută un demarcaj de subordonare, care se încheie pînă la urmă printr-o excelentă pasă, așa cum am văzut și în recentul derby cu Dinamo, cînd ocaziile de gol au abundat (vezi, mai ales, monumentalele ocazii ratate de Tătaru și Sorin Avram), chiar dacă Constantin n-a fost în cea mai bună formă fizică, lucru firesc la reintrare.

Steaua, deci, nu izbutește deocamdată să depășească condiția epigonismului său, epigonism accentuat prin prezența și absența lui Constantin în echipă. Iată dece, socotim că eforturile de înnoire s-au limitat deocamdată la mici reforme, incapabile să ofere o față nouă echipei.

Curaj, Steaua!

(I.CH.)

ÎN CAMPIONAT...

1947/48	Locul 14	(16 echipe)	30	8	6	16	44:46	22
1948/49	Locul 7	(14 echipe)	26	10	9	7	58:53	29
1950	Locul 5	(12 echipe)	22	8	8	6	37:26	24
1951	CAMPIOANA	(12 echipe)	22	13	6	3	43:19	32
	Unsprezecele-etalon: **Voinescu — Zavoda II, Apolzan, Rodeanu — Balint, Bone — P. Moldoveanu, Roman (Ferenczi), Drăgan, Zavoda I, Bădeanțu.**							
1952	CAMPIOANA	(12 echipe)	22	15	6	1	46:16	36
	Unsprezecele-etalon: **Toma (Voinescu) — Zavoda II, Apolzan, Dumitrescu (Rodeanu) — Balint, Bone — V. Moldovan, Zavoda I, Drăgan, Petschovschi, P. Moldoveanu.**							
1953	CAMPIOANA	(11 echipe)	21	11	6	4	27:14	28
	Unsprezecele-etalon: **Voinescu (Toma) — Zavoda II, Apolzan, Ivănescu — Balint, Bone — V. Moldovan, Zavoda I (Flamaropol), Drăgan, Petschovschi, P. Moldoveanu.**							
1954	Locul 2	(14 echipe)	26	13	8	5	35:25	34
1955	Locul 6	(13 echipe)	24	8	7	9	38:26	23
1956	CAMPIOANA	(13 echipe)	24	15	3	6	64:28	33
	Unsprezecele-etalon: **Voinescu (Toma) — Zăvoda II, Apolzan, Dumitrescu — Onisie, Bone — Cacoveanu, Constantin, Alexandrescu, Zavoda I, Tătaru.** Jolly-jocker: **Ivănescu.**							
1957/58	Locul 2	(12 echipe)	22	12	3	7	36:22	27
1958/59	Locul 3	(12 echipe)	22	12	5	5	35:26	29
1959/60	CAMPIOANA	(12 echipe)	22	15	4	3	52:25	34
	Unsprezecele-etalon: **Voinescu — Zavoda II, Apolzan (Ivănescu), Jenei — V. Mihăilescu, Bone — Cacoveanu, Constantin, Alexandrescu, Zavoda I (Raksi), Tătaru.**							
1960/61	CAMPIOANA	(14 echipe)	26	17	3	6	61:38	37
	Unsprezecele-etalon: **Voinescu (Toma) — Zavoda II, Apolzan, Ivănescu — Jenei, Bone — Cacoveanu, Constantin, Alexandrescu, Raksi, Tătaru.**							
1961/62	Locul 9	(14 echipe)	26	10	4	12	53:45	24
	De menționat că în această ediție Constantin a cucerit pentru a treia oară consecutiv titlul de golgeter al campionatului (20, 22 și 24).							
1962/63	Locul 2	(14 echipe)	27	14	9	4	46:25	37
1963/64	Locul 3	(14 echipe)	26	15	1	10	50:36	31
1964/65	Locul 3	(14 echipe)	26	12	7	7	38:25	31
1965/66	Locul 12	(14 echipe)	26	6	10	10	34:30	22
1966/67	Locul 5	(14 echipe)	26	10	6	10	36:28	26
1967/68	CAMPIOANA	(14 echipe)	26	14	7	5	45:26	35
	Unsprezecele-etalon: **Haidu — Sătmăreanu, D. Nicolae, Hălmăgeanu, Rotaru — Negrea, D. Popescu — S. Avram, Constantin, So, Voinea (Tătaru II).** Jolly-jocker: **Jenei.**							

... ȘI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1947/48 Eliminată în optimi: 1—3 cu C.A.M.T.
1948/49 CÎȘTIGĂTOARE. Finala: 2—1 cu «U» Cluj
1950 CÎȘTIGĂTOARE. Finala: 3—1 cu U.T.A.
1951 CÎȘTIGĂTOARE. Finala: 3—1 cu Flacăra Mediaș.
1952 CÎȘTIGĂTOARE. Finala: 2—0 cu Flacăra Ploiești.
1953 Învinsă în finală: 0—1 cu U.T.A.
1954 Eliminată în semifinală: 0—2 cu Metalul Reșița.
1955 CÎȘTIGĂTOARE. Finala: 6—3 cu Progresul Oradea.
1956 Eliminată în semifinală: 2—2 cu Progresul Oradea la București
1957/58 Eliminată în sferturi: 1—3 cu Progresul Oradea.
1958/59 Eliminată în sferturi: 1—3 cu Dinamo București.
1959/60 Eliminată în sferturi: 1—3 cu Progresul București.
1960/61 Eliminată în semifinală: 0—2 cu Rapid.
1961/62 CÎȘTIGĂTOARE. Finala: 5—1 cu Rapid.
1962/63 Eliminată în semifinală: 0—2 cu Petrolul.
1963/64 Învinsă în finală: 3—5 cu Dinamo București.
1964/65 Eliminată în optimi: 1—2 cu C.S.M.S. Iași.
1965/66 CÎȘTIGĂTOARE. Finala: 4—0 cu U.T.A.
1966/67 CÎȘTIGĂTOARE. Finala: 6—0 cu Foresta Fălticeni.
1967/68 Eliminată în sferturi: 1—2 cu Progresul București.

CONSTA
spune italie
știm cîta o
pe umerii s
sale, STEA

PANTEA,
DUMITRIU III,
VIGU,
trei dintre tinerii care au prins abia acum «roata» primei echipe, încearcă... marea cu degetul.

E greu de
expresia de
Tătaru II, C
și Zavoda II

ȘI POVARA PALMARESULUI

:chio, cum ar ă pentru a nu ourtînd, parcă, ares al echipei

ȘTEFAN COVACI

antrenor principal

Născut la Timișoara, 2 octombrie 1920. Pornit ca fotbalist de pe celebrul «cîmp al Mehalei», Covaci a urcat pe itinerariul C.A.T. Timișoara (pitici) — Oradea (juniori 1934, seniori — 1938). În același an, toamna, el este angajat de clubul belgian Olympique Charleroi, unde rămîne aproape trei ani, pînă in mai 1941. Revine la Timișoara (Ripensia), iar apoi, odată cu desființarea clubului, se transferă la C.F.R. Turnu Severin. Între 1942 și 1949 joacă la Clubul Atletic Cluj. În 1951 poartă tricoul lui «U», iar începînd din 1952 și pînă în 1955 este antrenorul aceleași echipe. Ștefan Covaci a fost antrenor al echipei naționale în perioadele 1954—55 și 1965—67.

«Piști» Covaci este unul dintre antrenorii care îmbină practica de fotbalist cu teoria modernă și cu experiența «la zi» a multor antrenori europeni, cu care întreține relații de amiciție. Spirit ordonat, dar care nu alungă fantezia, Ștefan Covaci a reușit să cucerească titlul cu Steaua încă din primul an de activitate, împreună cu Ștefan Onisie, dar e convins că drumul modelării echipei sale este abia la început.

ȘTEFAN ONISIE

antrenor secund

Născut la Vulcan, 23 noiembrie 1925. «Pitic» și junior la Minerul din Lupeni. Promovează în echipa de seniori la 16 ani neîmpliniți (1941). Joacă la Minerul pînă în 1944, cînd trece la Amefa din Arad. După alți patru ani, îmbracă tricoul C.S.C. Armata (1948), unde joacă neîntrerupt timp de 10 ani. (Mijlocașul Ștefan Onisie, care a fost una din cheile «angrenajului C.C.A.» în deceniul 1948—58, a jucat de 11 ori în echipa națională). Imediat după abandonarea tricoului de jucător, Onisie a devenit antrenor secund la Steaua (n.r. — el este primul antrenor secund din țară). În 1960 devine antrenor principal, pînă în 1962, după care redevine pentru un an, secund, pentru ca iar să apară în fruntea echipei. În anul 1963, Ștefan Onisie preia pentru un an și jumătate conducerea tehnică a echipei Minerul din Baia Mare, pentru a se întoarce la Steaua, în calitate de antrenor secund, post pe care-l deține și astăzi.

Jucător de mare generozitate fizică, pe un fond tehnic incontestabil, Onisie a fost, cum spuneam, o piesă de bază a echipei C.C.A., excelînd printr-o mare sobrietate, care e, la urma urmei, trăsătura de bază a jucătorului modern.

demonstrează pe chipurile lui Covaci, Onisie stînga). ▶

POVESTEA ECHIPEI NAȚIONALE DE FOTBAL DE LA MONTEVIDEO 1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

De la Rudy

Anul internațional 1933 ia startul odată cu... finișul primei divizii naționale a țării noastre. **(La 9 și 16 iulie, la Timișoara și Cluj, Ripensia și «U», cele două cîștigătoare ale seriilor, își dispută finala, care revine Repensiei cu 5—3 și 0—0).**

«Rodajul» primului an al diviziei nu va intîrzia să-și dea roadele. Echipa noastră națională ia un start formidabil (7—0 cu Bulgaria) și încheie sezonul cu un spectaculos 2—2 la Berna, cu Elveția, în cadrul preliminariilor celei de-a doua ediții a Cupei Jules Rimet (Turneul final avea să aibă loc în Italia, în 1934).

Bilanțul fotbalistic al anului 1933 este de-a dreptul impresionant: patru victorii și un joc egal, în deplasare, strălucite revanșe cu Bulgaria, Iugoslavia și Ungaria (7—0, 5—0, 5—1, față de 0—2, 1—3 și 0—4 în intîlnirile precedente), și un golaveraj general de invidiat — 20 de goluri înscrise și doar 3 primite.

Victoriile obținute în sezonul 1933 pot fi explicate și prin faptul că în acel an echipa timișoreană Ripensia a marcat o valoare ridicată, furnizînd mereu scheletul echipei naționale. Spre exemplificare, putem da amănuntul că 14 din cele 20 de goluri ale echipei naționale a României 1933 au fost înscrise de timișorenii Bindea, Ciolac, Sepi II și Dobay.

Și-acum, o precizare. Chiar dacă succesul împotriva echipei bulgare (7—0) și presa excelentă din meciul cu Elveția (2—2) sînt cele două capete de pod ale sezonului 1933, acel 5—0 cu Iugoslavia va rămîne, pentru totdeauna, poate cel mai răsunător rezultat al echipei noastre naționale.

Cinci goluri în plasa porții iugoslave în numai 35 de minute! Iată o performanță rarisimă în palmaresul unei echipe.

Și-acum, să începem trecerea în revistă...

1933

42. ROMÂNIA-BULGARIA 7-0 (1-0)

București, 4 iunie 1933

ROMÂNIA: Sepci — Vogl, Albu — Robe, Steinbach, Lakatos — Bindea, P. Vîlcov, Ciolac, Bodola, Dobay.

BULGARIA: Dermonski — Nikolov, Nistalov — Minkovski, Baikușev, Evremov — Staikov, Anghelov, Lozanov, Peșev, Pancev.

Au marcat: P. Vîlcov (min 11), Dobay (min 53), Ciolac (min 57 și 61), Dobay (min 62), Ciolac (min 66), P. Vîlcov (min 76).

Arbitru: Hagiopoulos (Grecia).

Un start formidabil în Cupa Balcanică 1933.

Arbitrul Hagiopoulos: **«De mult n-am văzut o echipă națională jucînd cu atita tact și înțelegere. În prima repriză, împotriva vîntului, românii au făcut un joc circumspect de pase joase, iar în a doua și-au dozat efortul pînă la completa consumare a adversarului. După mine, cel mai bun din apărare a fost Vogl, în timp ce înaintarea a avut un creator genial în centrul său înaintaș** (n.r. — Ciolac)».

Grozanov, conducătorul tehnic al bulgarilor: **«Nu știu ce să spun. Nu mi-am recunoscut echipa.** (n.r. — aceeași echipă ne învinsese cu 2—0, cu numai 11 luni în urmă). **Dupa cum nu i-am recunoscut nici pe români».**

...Timișoreanul Dobay a făcut cea mai bună partidă de extrem stînga din toate cele furnizate de internaționalii români în ultimii 3—4 ani.

...Portarul clujean Sepci a debutat cu succes. El avea să rămînă în istoria fotbalului nostru ca «portarul Balcaniadei 1933».

Presa vremii, despre Ciolac (sinteză): **«Aproape toate golurile și situațiile mari ale echipei României au purtat pecetea lui.»**

O declarație edificatoare despre portarul bulgar Dermonski: **«A primit 7 goluri imparabile și a salvat tot atîtea».**

ROMÂNIA—BULGARIA 7—0. În picioare: Bindea, Dobay, Robe, Vogl, Lakatos, Ciolac. Jos: Albu, Steinbach, Bodola, P. Vîlcov, Czinczer, Sepci.

43. ROMÂNIA-GRECIA 1-0 (1-0)

București, 6 iunie 1933

ROMÂNIA: Sepci — Vogl, Albu — Robe, Steinbach, Lakatos — Bindea, Petea Vîlcov, Ciolac, Bodola, Dobay.

GRECIA: Rimbas — Zurdos, Malios — Vikelides, Baltasis, Ipophantis — Pierakos, Rangos, Vasos, Simonides, Triandafillis.

A marcat: Dobay (min 24).

Arbitru: Fabris (Iugoslavia).

Pentru a nu știm cîta oară, obișnuitul duș rece după un mare succes, la un interval de numai două zile.

Gazeta Sporturilor: **«Echipa României a pășit încrezută pe teren. S-a observat ușor acest lucru încă de la primele ei acțiuni. Un sfert de oră după semnalul de începere, ea n-a construit nimic, n-a depus nici un efort. Mai tîrziu, cînd și-a dat seama că nu e de glumit, era prea... tîrziu.**

Rezultatul, totuși, nu are nimic **comun cu desfășurarea ostilităților. Într-o partidă în care o echipă beneficiază de un raport de cornere de 11—1, domină 80 de minute, iar adversarul are doar două ieșiri în ofensivă, scorul 1—0 apare ca ceva bizar.**

În afară de extraordinara autoîncredere a echipei României în prima repriză, precum și în afara lipsei de calm din repriza a doua, nu putem reproșa nimic echipei, în ansamblul ei.

Ciolac Antici, ministrul Iugoslaviei la București: **«Un meci aprig disputat, cu multe momente interesante, și pe care românii meritau să-l cîștige de departe. Publicul ar fi vrut să vadă o victorie mai mare a echipei României. Dar, și aceasta este suficientă pentru a consolida interesul partidei Iugoslavia-România».**

Într-adevăr, așa avea să fie...

ROMÂNIA—GRECIA 1—0, cu același lot, altfel dispus în fața obiectivului.

Vetzer la Pîrcălab

de Ioan CHIRILĂ

44. ROMÂNIA-IUGOSLAVIA 5-0 (1-0)

București, 11 iunie 1933

ROMÂNIA: Sepci — Vogl, Albu — Moravetz, Cotormani, Lakatos — Bindea, Covaci, Ciolac, Bodola, Dobay.
IUGOSLAVIA: Ciulici — Zagorocz, Raikovici — Ralici, Gayer, Low — Tirnanici, Valejarevici, Kodrnia, Jifkovici, Kokotovici.
Au marcat: Bindea (min 7), Ciolac (min 10), Bodola (min 13 și 35), Dobay (min 42).
Arbitru: Doșev (Bulgaria).

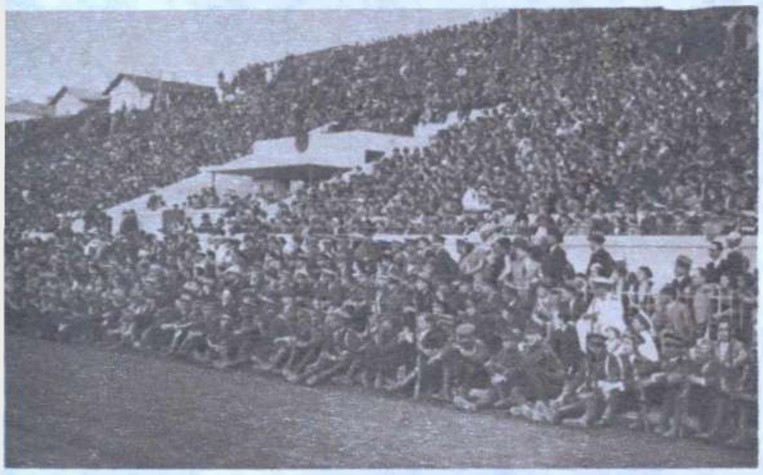

Un adevărat festival al echipei naționale a României, aplaudat îndelung de cei 30 000 de spectatori, în cadrul unei adevărate festivități. Meciul ne avînd nevoie de comentarii, oferim cititorilor noștri un extras din cuvîntarea lui George Plagino, președintele U.F.S.R., în cadrul banchetului oferit de Asociația Presei:

«Suntem fericiți și mîndri de a saluta la București, cu ocazia celei de a treia Balcaniade, strălucita adunare a celor mai autorizați reprezentanți ai presei sportive iugoslave, bulgare, grecești și române...

Arhimede, sunt atîtea secole de atunci, a spus: «Dați-mi o pîrghie, și voi ridica lumea». Pîrghia există, este în mîinile dumneavoastră: aceasta este presa. E în putința dumneavoastră de a o întrebuința într-un scop care ne este drag tuturor.

Scuzați pe un sportiv de a vă da, dacă nu un sfat, cel puțin de a vă face o rugăminte: să lucrăm împreună pentru a umaniza sportul în spiritul publicului, să temperăm zelul prea arzător care constă în a considera un meci ca un mic război; să nu urmăm pe aceia care dau proporții de bătălie cîștigată celui mai mic succes sportiv și care consideră un eșec cu tristețea unei înfrîngeri pe cîmpul de luptă... Să nu uităm, domnilor, că, poate, învinsul de astăzi e învingătorul de mîine. Să socotim că orice atlet care în mod cinstit și corect a dat tot efortul său, a bine meritat de la sport și de la ideia pe care trebuie să ne-o facem despre sport.»

București, 11 iunie 1933. 30.000 de spectatori pe stadionul A.N.E.F. Cupa Balcaniadei 1933 (în medalion).

45. ROMÂNIA-UNGARIA 5-1 (2-1)

București, 24 septembrie 1933

ROMÂNIA: Zombori — Vogl, Albu — Moravetz, Cotormani, Lakatos — Bindea, Ciolac, Sepi II, Bodola, Cociș.
UNGARIA: Hada — Bolcsik, Fustos — Pazmandy, Klimek, Kiraly — Reiter, Zsiros, Keskey II, Odrobinak, Barna.
Au marcat: Sepi II (min 8 și 32), Keskey II (min 33), Sepi II (min 47), Bindea (min 77), Sepi II (min 83).
Arbitru: Doșev (Bulgaria).

Fischer, vice-președinte al F.I.F.A., fruntaș al fotbalului maghiar: «Partida a fost nespus de interesantă și echipierii dumneavoastră au învins datorită jocului eficace pe care l-au desfășurat. Victoria ați meritat-o».

Costel Rădulescu, managerul echipei României: «În timp, ungurii au fost superiori, dar au arătat multă ineficacitate în fața golului. Apărarea noastră a fost bună; în schimb, atacul nu a beneficiat de legătura pe care a avut-o în alte partide. Cotormani a abuzat de jocul pe sus, atunci cînd era mai necesar să se joace pe jos. De asemenea, s-a abuzat de lansarea aripei drepte.»

N. Lucescu, membru în biroul federal: «Ar trebui ca pe viitor să fie introduse și elemente tinere. După mine, acest lucru nu ar fi riscant. Dimpotrivă, ar fi un bun stimulent.»

...Menționăm sobrietatea declarației lui Costel Rădulescu la... 5—1.

46. ELVEȚIA-ROMÂNIA 2-2 (0-1)

Berna, 29 octombrie 1933

ELVEȚIA: Sechehaye — Minelli, Weiller — Binder, Gilardoni, Bielser — Von Kaenel, Hufschimdt, Hochstrasser, Abegglen, Rochart.
ROMÂNIA: Zombori (Pülliok) — Vogl, Albu — Moravetz, Cotormani, Lakatos — Bindea, Baratki, Sepi II, Bodola, Dobay.
Au marcat: Sepi II (min 18), Dobay (min 67), Abegglen (min 75), Minelli (min 84 din 11 metri).
Arbitru: Broeckman (Olanda).

Weiller, căpitanul echipei Elveției, care, împreună cu Minelli, formase linia de fund a Europei: «Echipa României a fost pentru mine o adevărată surpriză. Sunt fericit de rezultatul care ne deschide porțile Romei (n.r. — meciul s-a disputat în cadrul preliminariilor pentru C.M. din 1934). Adversarii noștri practică un fotbal eficace. Cele două extreme ne-au pus pe gînduri.»

Broeckman, arbitrul meciului: «Trebuie să recunosc că o victorie românească ar fi însemnat un rezultat echitabil».

National Basel: «Pe scurt, România a prezentat o echipă mai bună decît a Elveției.»

La Suisse: «Românii s-au arătat foarte agresivi chiar de la început și a fost nevoie de o energică redresare a elvețienilor pentru ca ostilitățile să se soldeze cu un draw ...

Înaintașii români au invadat terenul, punînd în mare dificultate apărarea noastră.

...O dată mai mult, elvețienii au știut să smulgă un rezultat neașteptat. Nesperat nu pentru că au fost slabi, ci pentru că România este o echipă frumoasă, posedînd individualități remarcabile prin calitățile fizice, cît și prin tehnica lor profundă. Jucătorii elvețieni trebuie felicitați. Au făcut figură onorabilă în fața unui adversar mare».

P.S. — Prin rezultatul de egalitate obținut în Elveția, echipa națională a României și-a deschis și ea «drum spre Italia.» În meciul de la București, cu Iugoslavia, jucătorii noștri aveau să obțină această calificare, care coincide cu a doua participare a României la turneul final al Cupei Jules Rimet.

ANUL 1933

Văzut de

Octav LUCHIDE

Au trecut, nici nu-mi vine să cred, 35 de ani de la neuitata noastră «Balcaniadă 1933». Da... 1933... Anul Balcaniadei...

Cupa Balcanică 1933 a fost pentru fotbalul nostru de două ori o mare victorie. Am înscris 13 goluri fără să primim vreunul și, mai ales, am cîștigat publicul definitiv pentru fotbal. În ziua meciului cu Iugoslavia a fost bătut recordul stadionului ANEF, cu 30 000 de plătitori.

Ce-aș putea să vă povestesc?

Acel 7—0 cu Bulgaria mă scutește de orice suplimente. Poate doar faptul că unii ne «vedeau» înfrînți, mai ales după acel 0—2 în fața aceleiași echipe bulgare, în ediția precedentă.

Adevărul e că am avut o echipă foarte bună. Cu o omogenitate greu de egalat. Am avut posibilitatea să aleg. Toți băieții iubeau fotbalul. Cantonamentul era o simplă adunare pentru provinciali, la «Union», joi seara. Pe Albu, pe Rafinechi, pe Bodola, pe Vintilă — exemple de fotbaliști — nici nu-i chemam. Veneau direct la meci. Și eram sigur că s-au culcat înaintea «Unionului».

Dacă Balcaniada a fost un mare succes «de scor și de public», meciul cu Elveția (2—2 la Berna) a însemnat lansarea noastră pe piața internațională. Echipa noastră a făcut un meci mare. Ea a fost de altfel învingătoarea morală a meciului. Elvețienii au fost ajutați copios de arbitrul olandez Broeckman. Fiind un meci pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial (1934, Italia), prezența Elveției în Italia era o necesitate turistică și, deci, comercială. Iar Broeckman nu s-a putut sustrage «jocului».

Jucătorii noștri au fost îndelung aplaudați. După meci, am fost felicitați de Hugo Meisl, marele animator al Wunderteam-ului. Venise cu noi, de la Viena, unde noi jucasem un meci de antrenament cu Rapid (0—0). Mi-a spus după meciul de la Viena că am o echipă fină, «cu excepția fundașului stînga (n.r. Albu), care ar trebui înlocuit pentru Berna». Eu, însă, mi-am permis să nu-l ascult pe amicul meu Hugo Meisl. Rezultatul? Albu a fost «cel mai bun din 22» la Berna, iar Hugo n-a omis să sublinieze autocritic acest lucru, după joc.

În meciul de la Berna a debutat Baratki în echipa națională. N-a avut o zi prea bună. Unii ziariști s-au grăbit să-l «degradeze» cu o ușurință condamnabilă pe cel care avea să ne încînte, apoi, zece ani și mai bine.

Și încă ceva, pentru tinerii noștri internaționali. «Ciogli» Vogl a sosit la Berna abia vineri seara. N-a putut face deplasarea cu lotul. De ce? Hai, spune-le-o, Ciogli... Nu vrei? Atunci am s-o fac eu. «Ciogli» n-a primit permisiunea de a lipsi de la serviciu. Asta-i tot...

DESPRE NONȘALANȚĂ

Iată două fotografii cu doi jucători de care mingea ascultă.

Sus, PÎRCĂLAB, care trece cu mare ușurință de Vigu, in ciuda opoziției fundașului Stelei.

Jos, MATEI, care controlează mingea cu îndeminarea lui arhicunoscută.

Ce le lipsește acestor doi jucători, acestor două mari (foste) speranțe? Un singur lucru: dorința de autodepășire.

Înzestrați cu o tehnică pe care foarte puțini jucători români o au, beneficiind, in același timp, de o inteligență tactică accesibilă doar fotbaliștilor de clasă, PÎRCĂLAB și MATEI ilustrează, cum nu se poate mai bine, acea NONȘALANȚĂ (am ales un termen eufemistic) care ii impiedică să joace MEREU bine, frinindu-le consacrarea internațională.

Partea cea mai neplăcută e că această nepăsare ii cuprinde mai ales pe jucătorii care, pe la 19 ani, anunță o mare carieră internațională.

Ce-i de făcut? În orice caz, dacă vom intreține atmosfera de boemă care domnește in fotbalul nostru, vom fi nevoiți ca peste doi-trei ani să continuăm aceste reflecții pe tema nonșalanței, avind ca subiecți pe Dobrin, pe Dumitrache și pe toți succesorii lor. *(Foto P. ROMOȘAN).*

MILUTINOVICI

PETKOVICI

SANTRACI

O.F.K. Beograd

cu ȘEKULARAȚ și PETKOVICI *la BUCUREȘTI*

«Plavi» (albaștrii) din Belgrad, căci culoarea albastră este culoarea lui OFK Beograd, sînt o echipă de fotbal cunoscută nu numai în Iugoslavia. Astăzi OFK Beograd continuă tradiția marelui club iugoslav de dinainte de război Beogradski S.K., de care-și amintesc desigur mai vîrstnicii iubitori ai fotbalului.

Clubul de azi a fost înființat în 1945. De la început, pe lîngă alte secții, o dezvoltare mare o cunoaște fotbalul. Pe stadionul Tineretului din cartierul belgrădean «Karaburma», de dimineață pînă seara plin de tineri fotbaliști, se «nasc» și cresc viitoarele vedete ale fotbalului iugoslav. Și azi ca și înainte, O.F.K. Beograd, ale cărei posibilități financiare sînt mai reduse decît ale altor cluburi iugoslave, nu apelează la vedetele gata născute la alte cluburi, ci crește jucători proprii. Aici s-au născut celebrii Skoblar, «monsieur goal» cum l-a denumit presa franceză cînd a jucat în Franța, Samardjici, Cebinaț, Gugleta etc. În rîndurile lui O.F.K. Beograd au activat și alți cunoscuți jucători selecționați de nenumărate ori în echipa națională iugoslavă ca Vidinici, Krivokucea, Ancici, Șiacovici, Ioțici etc.

Clubul participă de la înființare în campionatul național iugoslav, în prima categorie. O singură dată în ediția 1958—59 a jucat în categoria a II-a. În campionatul trecut, din cauză că foarte mulți jucători au părăsit clubul plecînd în străinătate ca profesioniști, O.F.K. Beograd a terminat pe penultimul loc. Nu a retrogradat, însă. În urma barajului susținut, a rămas în categoria I-a. Aceasta se datorește foarte mult și ajutorului dat clubului de vechii internaționali reîntorși în țară: Milutinovici, celebra «săgeată albastră», care ne-a eliminat din campionatul mondial ediția '58, marcîndu-ne două goluri în întîlnirea de la Belgrad (2—0), precum și «academicianul» fotbalului iugoslav — celebrul Sekularaț — declarat cel mai bun jucător al campionatului mondial desfășurat în Chile.

În cele 21 de campionate naționale la care a participat, O.F.K. Beograd a terminat de două ori — în ediția 1954 și 1963 — pe locul II.

Succese deosebite a cunoscut echipa în cea mai mare competiție a fotbalului iugoslav — «Cupa Mareșalului Tito» — pe care a cîștigat-o pînă acum de patru ori, și anume în edițiile din 1953, 1955, 1962 și 1966.

O.F.K. Beograd este cunoscută în Iugoslavia ca o echipă care practică un fotbal deschis, foarte spectaculos, tehnic. Nu apelează la sisteme defensive. De aceea, echipa are foarte mulți admiratori în întreaga Iugoslavie.

În momentul de față clubul are un număr de 150 de fotbaliști, care activează în prima echipă, echipele de tineret, juniori, pitici. Jucătorii din prima echipă de fotbal a O.F.K. Beograd sînt profesioniști, 26 de jucători fiind legați de club prin contracte pe 4 ani.

Lotul de bază al primei echipe este format din următorii jucători: portarii HODZICI și GEORGEVICI. Jucătorii de cîmp VUKASINOVICI, IOKICI, MESANOVICI, KRIVOKUCEA, STEPANOVICI, TURUDIA, MILUTINOVICI, SANTRACI, SEKULARAȚ, PETKOVICI, MITICI, SREDOJEVICI, TOMAȘEVICI, VASILEVICI, MARAVICI, GASPAR. Dintre aceștia, în afară de cunoscuții Milutinovici și Sekularaț, în echipa națională iugoslavă au jucat Petkovici (3) și Santraci (3). Petkovici a debutat în echipa națională a Iugoslaviei anul acesta în meciul cu Franța din cadrul Cupei Europei. A jucat fenomenal, marcînd francezilor trei goluri și participînd direct la încă unul. Santraci a fost golgeterul campionatului național al Iugoslaviei de două ori.

Echipa este foarte tînără; media de vîrstă 21 de ani (omițîndu-i pe cei doi «veterani» Milutinovici și Sekularaț, ambii de 33 de ani). Antrenorul echipei este Sava Antici, fost centru atacant al lui O.F.K. Beograd în perioada 1950—63, perioadă în care a jucat peste 500 meciuri în echipa sa, fiind de asemenea și golgheterul echipei. A fost selecționat în echipa națională a Iugoslaviei de 10 ori în A și de 12 ori în B.

Rapid București va întîlni echipa O.F.K. Beograd în cadrul competiției «Cupa orașelor tîrguri». În legătură cu meciurile cu Rapid București, directorul tehnic al echipei iugoslave, veteranul Kika Popovici, ne-a spus: «*Am auzit lucruri frumoase despre Rapid. Am și văzut-o la Belgrad. Sper într-o comportare bună a echipei noastre. Oricum s-ar încheia întîlnirile, ele vor contribui la întărirea prieteniei noastre tradiționale*».

GH. GLIȘICI

O.F.K. BEOGRAD. Sus: Meșanovici, Stepanovici, Jokici, Hodzici, Vukașinovici, Krivokucea. Jos: Turudia, Milutinovici, Santraci, Petkovici, Mitici.

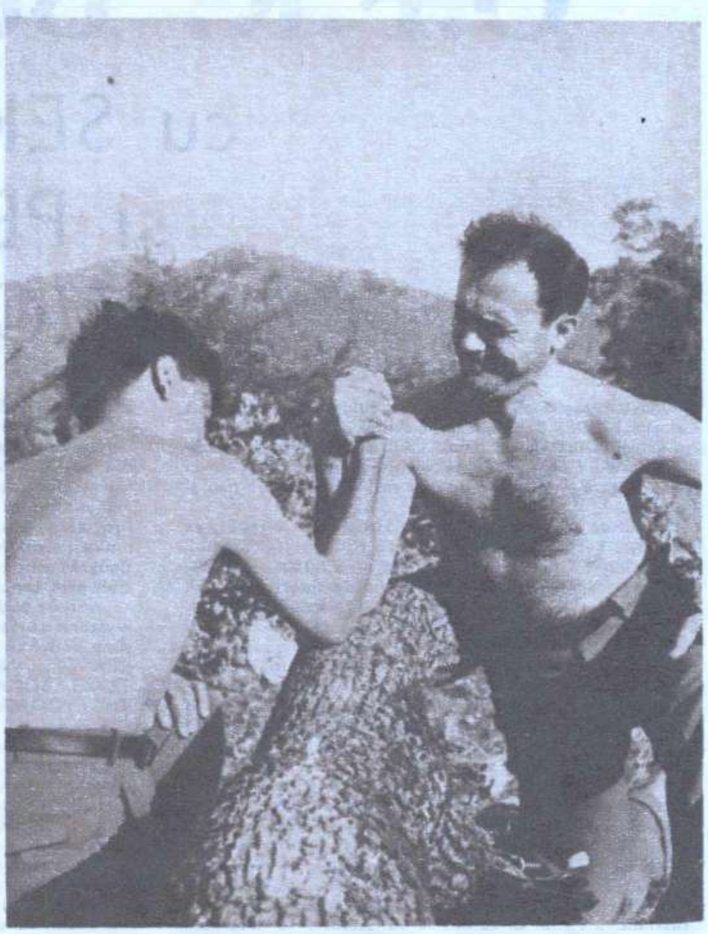
S magazin

PRIMUL „ESEU"

Chiar dacă această primă încercare a fost executată pe... pat, sub atenta supraveghere a părinţilor, fotoreporterul nostru PAUL ROMOŞAN ne-a asigurat că plonjonul mini-rugbistului a încîntat spectatorii şi îndeosebi pe tatăl micului sportiv, mijlocaşul la grămadă al naţionalei noastre de rugbi, COSTEL STĂNESCU de la Griviţa Roşie. Notaţi, deci, data debutului viitorului... internaţional Stănescu II: septembrie 1968.

CITITORII FOTOGRAFIAZĂ

Energia acumulată în zilele concediului este măsurată cu multă ambiţie la... faţa locului. Martorul ocular al acestei dispute şi autorul imaginei de faţă, cititorul nostru **GHEORGHE CORCODEL** din Braşov, susţine că întrecerea a fost deosebit de echilibrată. Care dintre voinici a învins? Vă lăsăm să ghiciţi dumneavoastră...

10 !

Pe cine se pregăteşte să îmbrăţişeze luptătorul **GHEORGHE POPOVICI**? Pe nimeni. Cunoscutul sportiv dinamovist, foarte fericit de succesul obţinut la ultima ediţie a campionatelor de lupte greco-romane, arată suporterilor săi din tribune — şi acum, prin intermediul nostru, cititorilor — numărul titlurilor de campion naţional cucerite pînă acum: 10!

Bravo, Popovici!

EXPERIENŢĂ ŞI... INEDIT

Italia a fost din totdeauna una dintre protagonistele marilor întreceri mondiale de scrimă. Recent ne-au vizitat ţara scrimerele din peninsulă. Cu acest prilej ne-am putut da seama că şansele lor la apropiatele Jocuri Olimpice sînt considerabile. Iată în imaginile noastre două dintre viitoarele componente ale echipei olimpice a Italiei. În stînga, o mare speranţă, **OLGA ROVERSI**, iar în dreapta,o consacrată, **ANTONELLA RAGNO**, medalie de argint la ultima Olimpiadă şi la ultima ediţie a C.M. de la Montreal. Unde se vede că în echipa Italiei experienţa se îmbină cu ineditul.

RECUNOAŞTEŢI CAMPIONUL?

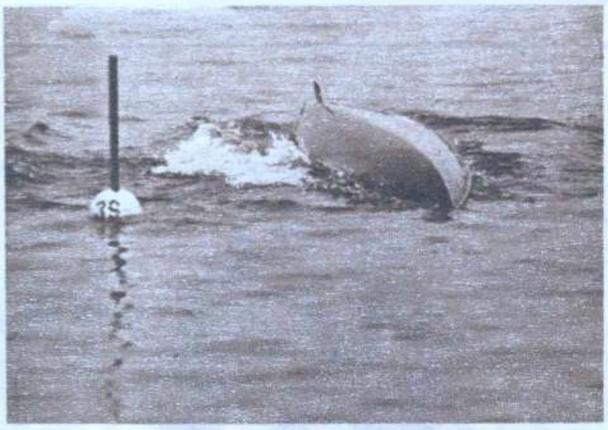
Adresăm această întrebare iubitorilor atletismului din ţara noastră, celor care urmăreau întrecerile atletice şi acum 15—20 de ani. Sportivul despre care discutăm — în prim plan în fotografia de mai sus, cu «Dinamo» pe tricou — a fost de mai multe ori campion naţional la cros, 5 000 m şi 3 000 m obstacole, iar în perioada 1948—1953 a îmbunătăţit de şase ori recordul naţional la 3 000 m obstacole. Credem că aceste... indicii vă sînt suficiente pentru a vă reaminti numele fostului campion. Pentru certitudine, însă, vă dăm tot noi răspunsul: este vorba de atletul VICTOR FIREA, actualul secretar general al Federaţiei române de atletism.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de TITI GHEORGHIU VASLUI

VIRTUOZITATE TEHNICĂ

Nu de mult, în localitatea Skovshoved Harbour din Danemarca a avut loc o demonstrație de măiestrie tehnică a caiaciștilor și canoiștilor. Cu acest prilej au putut fi realizate și interesantele fotografii de mai sus. După cum puteți vedea, după o răsturnare care pare întîmplătoare, urmează o scufundare totală și apoi o spectaculoasă revenire deasupra apei, după care cursa este continuată. Oare «Slalomul pe apă» o fi chiar atît de simplu pe cît pare?

VIOARA ȘI FLORETA

Acestea sînt cele două mari pasiuni ale sportivei vest-germane HEIDI SCHMID. Medaliată cu aur la J.O. de la Roma, Heidi a fost cea mai bună scrimeră din echipa sa și la J.O. de la Tokio, unde a primit, împreună cu colegele sale, medalia de bronz. Cînd nu se află pe planșa de scrimă, fosta campioană olimpică studiază vioara. Specialiștii susțin că Heidi mînuiește arcușul cu aceeași pricepere și talent cu care jonglează și cu floreta. În prezent, campioana germană se pregătește pentru Mexic, unde dorește să reediteze succesul de la Roma.

MODA ȘI J.O.

Fără îndoială, eforturile tuturor delegațiilor de a se prezenta la festivitatea de deschidere a Jocurilor Olimpice în costume cît mai frumoase, a solicitat și concursul caselor de modă. Noi, românii, ne-am stabilit — se pare — la aceste costume care, lăsînd modestia la o parte, sîntem siguri, vor fi admirate pentru eleganța și linia lor tinerească.

„VIN CICLIȘTII"

Echipați ca niște autentici ași ai pedalelor, patru actori, ȘTEFAN BĂNICĂ, NICU CONSTANTIN, MIRCEA ALBULESCU, DEM. RĂDULESCU și fostul ciclist DAN MARIN s-au avîntat pe serpentinele din Valea Prahovei într-o întrecere, vă închipuiți, pe viață și pe moarte... Dar o întîmplare, încă necunoscută nouă, i-a determinat pe toți cinci să se oprească uluiți în mijlocul șoselei. Care să fie motivul? Îl vom afla în noul film românesc «VIN CICLIȘTII».

ȘAH

Turneul panamerican de șah care a avut loc în capitala Cubei, Havana, a fost urmărit cu interes de numeroși spectatori. În imaginea de sus, o parte dintre iubitorii șahului asistînd la întreceri. În medalion, campionul Cubei Silvino Garcia (stînga) și argentinianul Hector Rossetto, doi dintre cei mai tari jucători ai turneului.

12 GREȘELI...

comise pentru amuzamentul dumneavoastră de caricaturistul OCTAVIAN COVACI. Copiind desenul din stînga, desenatorul a făcut o duzină de greșeli pe care vă invităm să le descoperiți. Succes!

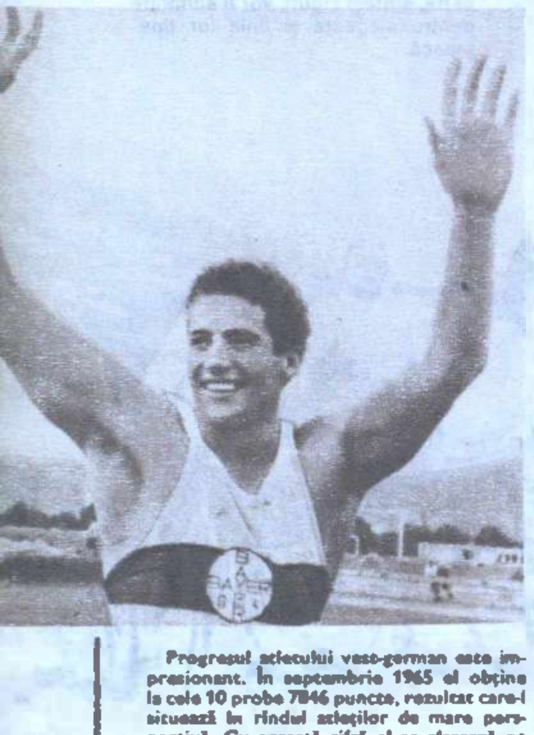
FAVORIŢI OLIMPICI

MEXICO 68

KURT BENDLIN
vizează medalia de aur la decatlon

Talentatul decatlonist vestgerman (născut în anul 1943) este înalt de 1,83 m și cîntărește 87 kg. Interesul pentru atletism i-a fost trezit de exrecordmenul mondial la decatlon Hans Sievert.

Participînd în luna mai a anului trecut la primul său concurs de decatlon, după o pauză de aproape un an, Bendlin bate recordul mondial al americanului Hodge cu aproape 100 de puncte. La sfîrșitul epuizant al întrecerii decatloniștilor de la Heidelberg el acumulează 8319 puncte.

Progresul atletului vest-german este impresionant. În septembrie 1965 el obține la cele 10 probe 7846 puncte, rezultat care-l situează în rîndul atleților de mare perspectivă. Cu această cifră el se clasează pe locul unsprezece în clasamentul mondial al anului. La începutul anului 1966 Kurt se accidentează serios la genunchi, fiind nevoit să se ocupe în continuare numai de proba de aruncare a suliței, obținînd rezultatul de 75,43 metri.

Cu toate că medicii îi interziceau încă să concureze la decatlon, el continuă antrenamentele și în luna iulie a aceluiași an, la 5 luni după operație, cîștigă campionatul național de pentatlon. Kurt învinge bariera psihologică, generată de teama unui nou accident la genunchi și în pofida tuturor dificultăților se gîndește în permanență la fatidica cifră a celor 8000 de puncte.

Efectele muncii perseverente și încordate încep să apară chiar la începutul anului 1967. Kurt și-a îmbunătățit viteza, tehnica săriturii ventrale și indicii la exercițiile cu haltera.

Cu cîteva zile înainte de concursul de la Heidelberg, antrenorul Sumser a prevăzut recordul mondial, pronosticînd chiar cifra (8250 puncte). Sîrguinciosul său elev i-a întrecut toate așteptările, realizînd 8319 puncte.

Valoarea atletului vest-german, cît și rezultatele obținute pînă în prezent, îl situează printre favoriții Jocurilor Olimpice de la Mexico.

ROMUALD KLIM
un performer constant

Dacă vorbești despre longevitatea atleților, nu poți să-l omiți pe excelentul aruncător de ciocan **Romuald Klim.** Alături de Imre Nemeth și de Harold Connoly, Romuald Klim și-a înscris cu cinste numele pe lista marilor performeri ai lumii.

Romuald Klim are un bogat palmares internațional, multă experiență și, ceea ce este foarte important la un atlet, o constanță remarcabilă în performanțe. Cele mai mari succese le-a obținut la J.O. de la Tokio și la campionatele europene din 1967, la Budapesta. În ambele confruntări, colosul Romuald a cucerit primul loc.

Recent, Klim a aruncat ciocanul la 73,18 m (cea mai bună performanță mondială a anului), învingîndu-l detașat pe actualul recordmen al lumii, maghiarul Gyula Zsivotzky (73,84). Nu este exclus ca pînă la începerea Olimpiadei, Klim să devină noul recordmen mondial. În orice caz, fostul învățător din Hvoievo este unul dintre principalii favoriți olimpici.

FIȘA PERSONALĂ:

Romuald Klim: născut la 25 mai 1933, la Hvoievo
Înălțimea: 1,83 m. Greutatea: 103 kg.
Evoluția performanțelor pe ani: 1954: 43,47 m; 1955: 54,76; 1956: 55,68; 1957: 60,33 m; 1958: 60,74; 1959: 62,33; 1960: 64,16; 1961: 62,88; 1962: 66,14; 1963: 67,91; 1964: 69,74; 1965: 69,74; 1966: 70,02; 1967: 70,90. Un progres remarcabil. Cu excepția anilor 1962 și 1965, performanțele sale au marcat o creștere continuă.

JIM HINES
„Calmul decide medalia de aur. Sper să reușesc..."

Numele lui Hines a devenit cunoscut încă în anul 1967 cînd a reușit cu 10,0 să intre în galeria corecordmanilor lumii în proba de 100 m. În acest an a debutat cu o senzațională victorie asupra lui Tommy Smith. Dar reușita lui de la campionatele S.U.A., disputate la Sacramento, a întrecut toate așteptările. Cu un 9,9 realizat în semifinală, Hines a devenit primul om care a coborît oficial sub 10 sec. În finală a cedat de puțin — la fotografie — lui Greene (locul 1 tot cu 10,0). Dar ceea ce a impresionat poate în egală măsură a fost faptul că în serie, Hines a realizat un unicat în istoria atletismului mondial: primul timp de 9,8 înregistrat de 3 cronometre. Dar vîntul ajutător peste limita celor 2 m/sec. l-a împiedicat să înregistreze ceva și mai extraordinar. Cu toate acestea, la calitățile sale deosebite, bine dirijat de antrenorul Bobby Morrow (același care în 1956 a cucerit 3 medalii de aur la Jocurile de la Melbourne), Hines poate deveni campion olimpic, cu condiția să fie mai calm. Este defectul său cel mai mare și unele curse le-a pierdut prin nervozitatea sa de start excesivă.

Cîteva date personale:

S-a născut la 19 septembrie 1946 la Dumas, în statul Arkansas. Este înalt de 1,80 și are 78 kg. Evoluția rezultatelor sale a fost următoarea:

1962	9,6—100 yarzi					
1963	9,5	"				
1964	9,4	"				
1965	9,3	"	10,2 la 100 m			
1966	9,3	"				
1967	9,1	"	10,0	"	20,2	200 m
1968	9,2	"	9,9	"	20,3	"

CHARLIE GREENE

„La patru ani după TOKIO..."

Cu puțin timp înainte de Jocurile Olimpice de la Tokio, alături de celebrul Robert Bob Hayes se remarca în competițiile de sprint din SUA un tînăr de 19 ani cu o plecare neverosimil de rapidă, care era considerat drept unul din candidații la un loc în echipa olimpică pentru Tokio. Dar, un clacaj stupid la concursul de selecție, l-a îndepărtat de echipa olimpică. La 4 ani după eșecul suferit, Greene, după cîteva sezoane fructuoase de sală și un progres lent dar sigur în aer liber, a ajuns la Sacramento, unde a realizat 9,9 în cea de a doua semifinală, devenind al doilea om din lume care coboară oficial sub 10 sec. Născut la 21 martie 1945, la Pinebluff, în același stat ca și Hines (Arkansas), Greene este un atlet mic (1,72 m și 60 kg) și extrem de veloce. În ultimii ani, rezultatele sale au marcat următoarele performanțe:

1963 — 9,5 100 yarzi
1964 — 9,6 „
1965 — 9,4 „
1966 — 9,3 „ 10,2 la 100 m
1967 — 9,1 „ 10,1 la 100 m
1968 — 9,3 „ 9,9 la 100 m

Greene se evidențiază printr-o plecare extraordinară, fiind unul dintre sprinterii cu cel mai rapid start. Are o rezistență mai scăzută decît Hines și astfel se explică rezultatele slabe ca și participarea ocazională în curse de 200 m.

Foarte constant, Greene rămîne totuși primul favorit dintre cei «3 de 9,9».

RONNIE RAY SMITH

„A fi antrenat de Winter, iată cheia succesului"

Născut în 1948, Ray Smith este cel mai tînăr dintre cei 3 mușchetari, dar, după părerea specialiștilor, cel mai dotat. Cu un fizic impozant, dar cu o mare suplețe (1,81 m—79 kg), el a progresat fulgurant:

1966—9,6 100 yarzi
1967—9,4 100 yarzi 20,9 200m
1968—9,3 100 yarzi 20,6 200 m 9,9 100 m

Smith este antrenat de celebrul antrenor Bud Winter, care ne-a vizitat acum 3 ani țara și care a dat atletismului mondial, în ultimii 3 ani, o serie de sprinteri de cea mai mare elită, precum Tommie Smith, Carlos, Lee Evans, Bill Gaines, devenind unul dintre cei mai mari specialiști actuali în sprint. Winter, ca și întreaga mișcare atletică din SUA, își pun cele mai mari speranțe în acest tînăr. Odată cu sporirea experienței și îmbunătățirea startului, Smith poate deveni singur recordman mondial. Zidul sonic a fost spart!

Cîteva din SECRETELE TINEREȚII SĂNĂTĂȚII FRUMUSEȚII

I

GIMNASTICĂ IGIENICĂ nr. 1

În lupta acerbă pentru existență omul primitiv cel mai puternic lua conducerea întregului trib și nu ceda locul altuia decît atunci cînd era învins.

Viața citadină, comodă și fără riscuri, căldura căminului, acel «dolce far-niente», dulcea plăcere de a nu face nimic, atrage omul obișnuit, care își concentrează activitatea sportivă în tribuna stadioanelor, de unde critică liniștit sportivul care aleargă pe teren.

E greu să sari din pat cu zece minute mai devreme, să deschizi larg geamurile inspirînd cu voluptate aerul curat al dimineții și să faci cîteva mișcări simple, care îți dau o senzație plăcută de forță, să închei cu un duș rapid, scurt și rece pregătirea de dimineață. E mult mai plăcut să mai stai acele zece minute în moleșitoarea căldură a patului și să-ți faci pregătirea fizică alergînd după tramvai!

II

Originea gimnasticii se pierde în negura vremurilor, dar ori cît de departe vom căuta în trecut, peste tot vom întîlni mișcarea ca un element de bază în cîștigarea forței, supleței, rezistenței.

Se spune că starea igienico-sanitară a unui popor se poate deduce din cantitatea de săpun utilizată pe cap de locuitor. Ar fi prea simplu. Nu este suficient să ne ocupe numai igiena pielei, a părului, a unghiilor, să utilizăm perie și pasta de dinți. Toate organele din corpul nostru au nevoie de o bună întreținere, de igienă.

III

Nu vreau să afirm că gimnastica ar fi un panaceu universal, că prin ea putem să fim atît de rezistenți încît să evităm în cursul întregii noastre vieți orice îmbolnăvire sau normala degradare a organismului, dar este incontestabil că o persoană care a respectat în tot cursul vieții regulile impuse în primul rînd de bunul simț și apoi de medic, va putea lupta mult mai eficient pentru menținerea sănătății.

Acceptăm ușor să aerisim camera în care stăm, dar obiectăm cînd e vorba să ne aerisim plămînii. Preferăm să urcăm scările gîfîind, decît să ne antrenăm puțin inima la efort. Privim cu pasivitate cînd se desființează un loc de joacă pentru copii, un teren de sport pentru tineri. Să nu uităm că organismul în dezvoltare are nevoie de mișcare, trebuie să-și cheltuiască surplusul de energie în mod inteligent, că gimnastica disciplinează, dezvoltă curajul, îndemînarea.

IV

Nu regretați timpul pe care îl sacrificați pentru gimnastică. Este un bun plasat cu dobîndă însutită.

de dr. Edit PETRUȚ

EXPLICAREA EXERCIȚIULUI

Ex. 1. Treizeci de pași mers cu brațele la ceafă și cu un sac de nisip de cca. 2 kilograme pe creștet.

Ex. 2. Din șezînd, cu brațele sprijinite la spate și genunchii îndoiți la piept, fără ca vîrfurile picioarelor să atingă dușumeaua, vă culcați pe spate cu brațele lateral și ridicați picioarele perfect întinse, căutînd să treceți de unghiul de 90 de grade. Exercițiul se repetă de 12 ori.

Ex. 3. 16 genuflexii cu ducerea brațelor întinse înainte. Căutați să păstrați perfect echilibrul.

V

Ex. 4. De respirație. Din ușor depărtat-stînd, executați 5 respirații profunde pe nas. La inspirație ridicați brațele oblic lateral și înclinați capul pe spate, la expirație încrucișați palmele pe piept, apropiați picioarele și înclinați bărbia în piept.

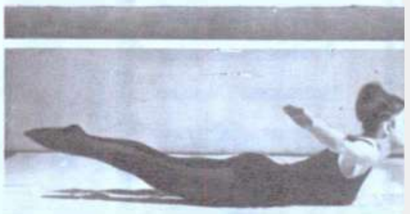
Ex. 5. Întreg șezînd, cu brațele sprijinite la spate. Din această poziție desfaceți mult picioarele, înclinați trunchiul pe genunchi, căutînd să atingeți cu mîna dreaptă vîrful piciorului stîng, prin cîteva arcuiri. Exercițiul se execută de 12 ori, alternativ la piciorul drept și stîng, revenind de fiecare dată în poziția inițială.

Ex. 6. Din înainte-culcat veți executa de 16 ori exercițiul numit «avionul», adică veți ridica cu brațele lateral capul și pieptul cît mai sus, concomitent cu ridicarea picioarelor perfect întinse din șold.

Încheiam programul cu exercițiul de respirație de la nr. 4.

de prof. Marga CONSTANTINESCU

VI

STEAUA

În picioare: SĂTMĂREANU, D. NICOLAE, SUCIU, HĂLMĂGEANU, NEGREA, VIGU.
Jos: TĂTARU II, DUMITRIU III, VOINEA, D. POPESCU, S. AVRAM.

SPORT
LEI 2,50